

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. Μ. WINCH

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΓΥΙΟΣ!

ΕΣΑ στη μεγάλη αίθουσα του νοσοκομείου, καθισμένη δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης γρηούλας, της Μίσσις Λούγουις, ή αδελφή Τζάνετ Μέικρ, άκουγε όπομονητικά όσα της έλεγε εκείνη με την άδυνατισμένη φωνή της:

— Έχω δυό χρόνια να ιδώ το γυιό μου, αδελφή Τζάνετ... Βρίσκεται στη Δυτική 'Αφρική... Πρόκοψε στις δουλειές του... Κερδίζει πολλά... Ό γιατρός του έγραψε πως είμαι άρρωστή και πιστεύω να ξεκίνησε μερες τό πολύ θά εινε εδώ... Λέτε να έχω σηκωθεί ως τότε;

— Ασφαλώς! Μόνο πρέπει να μείνετε ήσυχη, να μη στενοχωριέστε! άπάντησε ή νοσοκόμος με ήρεμο τόνο κι' άπομακρύνθηκε.

'Αλλά, καθώς ή Τζάνετ πλησίαζε τη διπλανή άρρωστη, αναρωτιόταν άν ή καλή γρηούλα θά μπορούσε ν' άνιθέη ως τότε. Καί μελαγχολικά σκεπτόταν πόσο τραγικό θά ήταν άν έρχόταν ο γυιός της Μίσσις Λούγουις και δέν έβρισκε πειά ή μητέρα του ζωντανή...

Ό μέρες περιούσαν κι' ή άρρωστη όλο κι' άδυνατίζε περισσότερο. Ό ή Τζάνετ μάλιστα άφιέρωνε τις ώρες της άναπαύσεώς της γιά να την συντροφεύη και να την παρηγορή.

— Δέν φαντάζεστε τί καλό παιδί πού εινε ο γυιός μου, έλεγε με μητρική περιφάνεια ή γρηά. Εινε ο μόνος που μού μένει άπό τά ξηρά παιδιά μου! Μοϋ γράφει ταχτικά κάθε βδομάδα... Άν δέν βιάζεστε, βέλετε να μού διαβάσετε τό τελευταίο γράμμα του... Δέν βλέπω τόσο καλά!

Κι' ή γρηά τράβηξε κάτω άπό τό προσκέφαλό της τό άγαπημένο γράμμα του γυιού της και τώδωσε στη Τζάνετ. Τότε ή νέα διάβασε μεταξύ άλλων και τά έξής:

...Κι' όταν δουλεύω, έσένα σκεπτομαι, μαννούλα μου! Και τά βράδια, όταν κάθομαι μόνος στην κάμαρά μου, σχεδιάζω με τό νοή μου τί θά κάνουμε όταν θά βροθούμε πάλι μαζί! Γι' αυτό, άγαπημένη μου, μη στενοχωριέσαι, δέν θ' άργήσω να επιστρέψω. Σου άξιζουν πολλά περισσότερα άπ' όσα θά μωρέσω τότε να κάνω γιά σένα...

— Ά! εινε θαυμάσιος γυιός ο Ρόμπερτ μου! Αναστράψε ή γρηούλα.

Ό ή Τζάνετ έβαλε πάλι τό γράμμα μέσα στο φάκελλο και τώδωσε της γρηούλας. Σκεπτόταν πως αυτό τό γράμμα έμοιαζε σαν να τώγραφε κάποιος έρωτευμένος νέος στην άγαπημένη του.

Ό ή γρηά, με τόπο που έλαμπαν, περίμενε ν' άκούση τί θά λεγε ή νέα.

— Εινε πολύ άραίο γράμμα, ειπε ή Τζάνετ σοβαρά. Πρέπει να ειπτε περήφανη γιά τό γυιό σας!... Κυττάξετε να γίνετε γρηγορα καλά!

— Λέτε να με πάρη μαζί του στην 'Αφρική;

— Στην 'Αφρική; ρώτησε ή νέα ασπασμένη μπροστά στην τόση αλαιοδοξία. 'Ωστόσο άδίσταχτα άπάντησε:

— Γιατί όχι!

— Ά! σκεπτόταν ή Τζάνετ άργότερα, όταν βρέθηκε μόνη της στην κάμαρά της. 'Αξιζει να ζή κανείς γιά να λαβαίνη τέτοια γράμματα!

Κι' όμως, ή Τζάνετ ήταν θετικό κορίτσι, δέν ήταν καθόλου αισθηματική. Δέν ήξερε τί θά πη 'αφ'έρτος. Και να τώρα, πού χωρίς να θέλη, σκεπτόταν τον Ρόμπερτ Λούγουις, έναν άγνωστο...

Την επομένη, ή Μίσση Λούγουις, ήταν άκόμα πιο έξαντλημένη. Δέν έλεγε πιά: «Όταν γίνω καλά, άλλά μονάχα: «Άν γίνω καλά, άν σηκωθώ!

Με φωνή πού μόλις άκούγονταν, ειπε στην νοσοκόμο:

— Πάρε τό μεταγίνυ πού έχω κρεμασμένο στο λαϊμό μου, και άνοιξέ τό. Θά ιδής τί φωτογραφία του γυιού μου!

— Ω! ειπε ή νέα με ειλικρίνεια Τί άραίο νέος! Τί συμπαθής κι' έξυπνη φωτονομία!

— Άπό μικρό παιδί ο Ρόμπερτ ήταν όμορφος. Φαινόταν πως θά γίνη...

Μά ή Τζάνετ δέν πρόσεχε τί έλεγε ή γρηά. Σκεπτόταν τό γράμμα πού, ειχε διαβάσει την προηγούμενη ήμέρα, τό συνειδάσε με τί λεπτή μορφή πού ειχε ιδή στην φωτογραφία, και χωρίς να ξέρη γιάτί, ένιωσε μια κρυφή χαρά, σαν να καμάρωνε κι' ή Τζάνετ τό άραίο κι' εύγενικό εκείνο παλληκάρι. Ειχε βραδυάσει πειά κι' ή Τζάνετ, ή όποια ήταν έκτός όπτη-

ρσίας εκείνο τό βράδυ, έτοιμαζόταν να επιστρέψη στο σπίτι της. Κάτω στο χώλ του νοσοκομείου, ο θυρωρός συζητούσε ζωηρά μ' έναν νέο, πού φαινόταν μεθυσμένος, ο όποιος σώνει και καλά έννοούσε να επισκεφθ ή κάποιο άρρωστο.

— Τί συμβαίνει, Μπέιτς; ρώτησε ή νέα τό θυρωρό, με τό ήρεμο ύφος της.

— Νά πάρ' ο διάβολος! φώναζε ο άγνωστος. Θέλει να μ' έμπούση να ιδώ τη μάνα μου πού εινε άρρωστή! Θά την ιδώ, λέω!... 'Αφσέ με!...

— Ό ώρα των επισκέψεων πέρασε, ειπε ή Τζάνετ. Μά και να θέλαμε να σου κάνουμε αυτή τη χάρι, πως θά παρουσιασθής σ' έναν άρρωστο στα χάλια πού είσαι!... Πως ληροσαι;

— Ρόμπερτ Λούγουις... 'Αφήστε με ν' άνεθώ, σάς λέω!...

Ό νέα τον άρπαξε από τό χέρι κι' επιτακτικά ειπε:

— Εισαι μεθυσμένος και δέν θά ιδής τί μητέρα σου, άπόψε!... Κι' έπειδή ο νέος έπέμενε, έπρόσθεσε, άπειθυνομένη προς τό θυρωρό:

— Μπέιτς, φώναξε έναν πόλισιαν!

Μετά ένα λεπτό, ένας πόλισιαν έπιανε τό νέο από τον ώμο.

Ό ή Τζάνετ με λίγες λέξεις του έξήγησε τί ειχε συμβή:

— Ό μητέρα του εινε βαρεία άρρωστη και μια συγκινησις μπορεί να τη σκοτώση. Άβριο, όταν θά έχη ξεμυθώσει, άς έρθη! Πάρτε τον μέσα!... Πότε θά δικασθ; ρώτησε ή νέα.

— Άβριο στις ένδεκα. Στο τμήμα της οδού Τζέρραρντ! Έμπρός, μάρς!!

Στις ένδεκα ακριβώς, ή Τζάνετ βρισκόταν στη σάλλα του δικαστηρίου Μιά-μιά έκδικαζότουσαν ή διάφορες ύποθέσεις. Τέλος ο δικαστής φώναξε:

— Ρόμπερτ Λούγουις!

Ό νέος σηκώθηκε. Τό πρόσωπό του ήταν ώχρο, κουρασμένο από την κραυγή. Στάθηκε άπομακρυσμένος, άμίλητος.

— Δέκα σελλίνα ή τρεις ήμερες κράτη! ειπε ο δικαστής.

Ό νέος γέλασε και με πνιγμένη φωνή ειπε:

— Δέν έχω δεκάρα τοακιστή!... Όπως δήποτε, θέλω να μάθω πως εινε ή μητέρα μου... Εινε στο νοσοκομείο και... και δέν ήθελα να μάθω πως βρισκομαι εδώ! πρόσθεσε ο νέος σιγά.

Ό ή Τζάνετ τότε σηκώθηκε, πλησίασε στην έξρα του δικαστού και ειπε:

— Θά πληρώσω εγώ τά δέκα σελλίνα γι' αυτόν τον άνθρωπο!

— Γιατί τό κρίνατε αυτό; ρώτησε ο νέος μ' άπορία, όταν βρέθηκαν έξω στο δρόμο. Πρώτα με παραδίνετε στον πόλισιαν και τώρα πληρώνετε γιάτί μένα, γιάτί;

— Γιατί ή μητέρα σου κινδυνεύει, και δέν έννοώ να τη σκοτώσης!... 'Ελα, πάμε σ' ένα γαλακτοπωλείο να πάρης ένα καφέ με γάλα. Θέλω να σου μιλήσω!

Ένώ ο νέος ασπασμένος έπερνε τον καφέ του και λαϊμαργα έτρωγε τό ψωμί πού του ειχαν φέρει, ή Τζάνετ έλεγε:

— Ό δυστυχισμένη! Σέ περιμένει, δέν σκέπτεται παρά τη στιγμή πού θά σε σφιξη στην άγκαλιά της! Κι' έσύ... Κι' έσύ... 'Ωστόσο χθές τό βράδυ, άν δέν ήσουν σ' τέτοια χάλια, θά σ' άφηναν να την ιδής.

— Ω, μίς! Πρός Θεού, μη μού θυμίζετε την άβλιότητά μου! Θά πάω να πλυθώ και θάρθώ στο νοσοκομείο...

— Όχι! ειπε ή νέα άσύστη. Ούτε σήμερα δέν θά την 'δής! Μήπως φαντάζεσαι πως τό διαπερατικό μάτι μιας μητέρας, δέν θά άντιληφθ ή θάβλια κατάσταση σου; Άπό πότε αρχισες να...

— Νά πίνω; Εινε δυό χρόνια τώρα! Άπό τότε πού πήγα εκεί...

Παραξευμενή ή Τζάνετ ρώτησε, κυττάζοντας τον κατάματα:

— Μά τότε; Τό όποστατικό, ή δουλειές πού πήγαιναν καλά;...

— Βλέπω πως ειπτε ένήμερη όλων... 'Ηταν μ' άμματα... Δέν ήθελα να στενοχωρηθ ή ή μητέρα μου γιά μέ'Εν... δέν μπορείτε να καταλάθετε!...

Ό ιστορία του Λούγουις ήταν μια συνηθισμένη, κοινή ιστορία. Όπως τόσοι άλλοι, ειχε κι' αυτός έκπατριστη, με την ιδέα πως άλλου, σε μακρυνές άγνωστες χώρες θά έκανε την τύχη του... Μά δέν έβρισκε δουλειά, και γιά να σκοτώνη τον καρπό και να ξεγνιά μαζί με άλλους πού ήσαν στα ίδια χάλια μ' αυτόν, άρχισε να πίνη. Κάποιος του πούλησε τότε ένα μερίδιο σ' ένα κοίτασμα χρυσού.

Δούλεψε, κόπιασε, μά δέν βρήκε τίποτε... Δέν ειχε πειά ούτε τά ναύλα του να πληρώση! Κι' όταν έλαθε τό γράμμα του γιατρού, στο όποιο του έγραφε να σπεύση άν ήθελε ν' αρθθώ-

ση τη μητέρα του ζωντανή, κρύφθηκε μέσα στο άμπάρι ενός φορτηγού. Μετά δυο μέρες τον ανακάλυψαν και τον έβαλαν να δουλεύει στις μηχανές του πλοίου και να πληρώσει τα ναύλα του.

—Και τώρα, σουνεπέρανε ο νέος θλιβερά, είμαι άπένταρος, δεν έχω ούτε ρούχα ν' αλλάξω καί... σεις δεν μ' αφήνετε να πάω να ιδώ τη μάνα μου!...

—Τί σκέπτεσαι να κάνης τώρα ; τον ρώτησε η Τζάνετ, χωρίς να του άπαντήσει.

—Ξέρω κι' εγώ! είναι ο νέος αναστενάζοντας. Υποθέτω πως πρέπει να βρω μία δουλειά!... Δουλειά! Χά! Χά! Με τόσο άνεργία! Πού θά τη δουλειά! Νά, γι' αυτό πίνω!... Καταλάθετε τώρα ;

—'Άκουσε, παλληκάρι μου, ειπε η νέα σκεπτική. Θά σου δώσω χρήματα...

—Ποτέ! Αυτό δεν τό παραδέχομαι! φώναξε ο νέος κοκκινίζοντας.

—Σώπα, κι' άκουσέ με! ειπε η Τζάνετ έπιτακτικά. Θά σου τά δανεϊσω άν προτιμάς καί μου τά έπιστρέφης όποτε μπορέσης... Λοιπόν, θά πάς ν' αγοράσης καινούργια ρούχα καί θά μου δώσης τη διεύθυνσί σου... "Αν τυχόν χειροτερεύη σήμερα ή κατάσταση της μητέρας σου, θά σε ειδοποιήσω! Προτιμότερο νά μη σέ ιδή άκόμα... γιά νά μη καταλάβη! Θά σου δώσω τη διεύθυνσι ενός θείου μου, έλπίζω εκείνος νά μπορέση νά σου βρή δουλειά. Άβριο, όταν θά έχης ντυθή, έλα νά δής τη μητέρα σου...

—'Ω! μία, ειπε ο νέος με πηγμένη φωνή, πώς θά μπορέσω ποτέ νά...

—Δέν χρειάζεται νά μ' εύχαριστήσης! Τό κάνω γιά την άρρωστί μου!

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, η νέα του έδωσε τό χέρι 'Εκενος, βαθειά συγκινημένος, τό πήρε καί τό έσφιξε μέσα στό δικά του καί σιγά, με φωνή που μόλις άκούγονταν, ειπε :

—Σάς δίνω τό λόγο μου, πως... άβριο θά είμαι άμέθυστος...

"Όταν την έπομένη ο Ρόμπερτ μπήκε στην αίθουσα, όπου βρισκόταν ή μητέρα του, ή Τζάνετ δεν τόν άνεγνώρισε σχεδόν... ή μάλλον άναγνώρισε τόν νέο του όποιου ειχε ιδή τη φωτογραφία. Φρεσκοξυρισμένος, με καθαρά ρούχα, γελαστός καί ξεκουρασμένος, ειχε αλλάξει έντελώς.

—Τώρα μάλιστα! ειπε ή νέα. 'Ελάτε!

Τόν πήγε κοντά στη μητέρα του. Τό βλέμμα της γρηούλας έλαμπε από χαρά, καθώς άπλωσε τά δυο χέρια της, κι' ή Τζάνετ διακριτικά, νοιώθοντας ένα κόμπος στό λαϊμό της που την έπνιγε, άπομακρύνθηκε. Μετά μισή ώρα, όταν έπέστρεψε κοντά στη Μίσις Λούγουις, τη βρήκε με νέες δυνάμεις, ζωηρά, άνυπόμονη νά γίνη καλά.

—Τζάνετ, της ειπε ο Ρόμπερτ, ξεπούλησε τη δουλειά του στην 'Αφρική, θά έργασθē έδώ, θά μέλην μαζί μου! Σ'έκφυο. άγαπητή μου, μαζί μου, μαζί μου...

"Όχι τό μέρες κατόπι, ή Τζάνετ έλαβε ένα γράμμα του Ρόμπερτ.

«'Ο θεός σας μου βρήκε δουλειά, της έγραφε. 'Επιθυμώ νά σ'άς ιδώ, γιά νά σ'άς ε δ χ α ρ ι σ τ ή σ ω!»

"Η Τζάνετ σκέφθηκε πως δεν έπρεπε νά του άρνηθή αυτή τη μινέντευξη.

Και τό Σάββατο που δεν ειχε δουλειά, συναντήθηκε μαζί του σέ μία «τη-ρούμ». 'Ο νέος της έπέστρεψε τά χρήματα που του ειχε δανεϊσει, καί με θερμά λόγια ευγνωμοσύνης την εύχαρίστησε.

—Μά δεν ήταν τόσο βία νά μου τά έπιστρέψετε... Μίστερ Λούγουις! ειπε ή νέα. "Η μητέρα σας, ζέρετε, εινε πολύ καλύτερα! "Η χαρά που σας ειπε, της έδωσε νέες δυνάμεις καί τώρα βιάζεται νά σηκωθή... 'Εσείς πώς είστε ;

—'Ω! πάλεψα πολύ αυτές τις μέρες με τόν έαυτό μου! Νικησά! Χάρις σέ σάς!

—Χάρις σέ μένα ;

—Ναι! Χάρις σέ σάς καί γιά σάς! Είμαι κι' εγώ ένας άρρωστός σας! καί γι' αυτό θά ήθελα νά συναντώεθα καμμία φορά. Βλέπετε, δεν γνωρίζω κανέναν έδώ, δεν έχω φίλους, έχω μονάχα τη μητέρα μου. Είμαι τόσο μόνος! "Αν θέλατε νά με θεωρήτε φίλο σας, θά ήμουν τόσο εύτυχής καί θά με βοηθούσατε νά... νά εξακολουθήσω έτσι!

Μιά στιγμή ή νέα έμεινε σκεπτική, κατόπι του πρότεινε νά πηγαίνουν μαζί νά «πατινάρουν». 'Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Από τότε πήγαιναν τακτικά στό «σκέτινγκ». Μαζύ έπισκέφθηκαν τά Μουσεία. Καμμία φορά πηγαιναν καί σέ συναυλίες. Κι' οι δυο άγαπούσαν τη μουσική. Σιγά-σιγά, ο Ρόμπερτ, ο όποιος ήταν μορφωμένος νέος, έξυπνος κι' εύχάριστος, ειχε άναγεννηθή, ειχε γίνει άλλος άνθρωπος. Και τότε μιά μέρα ή Τζάνετ του ειπε :

—Σέ λίγες μέρες ή μητέρα σας θά βγίη από τό νοσοκόμειο, κι' εσείς δεν χρειάζεστε πειά... νοσοκόμο!

Μόλις ειπε αυτά τά λόγια, ή νέα μετάνιωισε. Μονομιάς ο νέος χλόμιασε, έχασε τό κέφι του καί τραύλισε :

—'Αηλαδή... δεν θέλετε πειά νά βγαίνετε μαζί μου ; 'Αυτό

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Του Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

'Αγάπη, έσύ, χαρά της γής
καί τ' ούρανού εύλογία,
γλυκειά σαν τ' άστρο της Αύγης,
μεγάλη σαν την Παναγία!

'Εμπρός σου γονατίζω, άγνή θεά,
καί σου φιλώ τό διαμαντέιο χέρι
λυπήσου μας, που ζούμε μακρυστά,
κάμε μία μέρα νά γενούμε ταίρι!

'Εμπρός σου γιά κέρι μου λυώνει ο νοός,
μου καίγεται ή καρδιά μου γιά λιθάρι...
άπ' τούς άηθούς σου τούς παντοτεινούς
πλέξε γιά μάς τό γάμο τό στεφάνι!

Κ' έμεις θά ζούμε δοῦλοι σου πιστοί,
καί τό μικρό, τό φτωχικό μας σπίτι,
θάν' έκκλησιά τρανή καί ζακουστή,
που τη δική σου δόξα θά κηρύττει.

'Αλλ' άν έγράφη ακόμα γιά πολύ,
δ χωρισμοί καί πίκρες νά μάς τρώει!—
'Αγάπη μεγαλόχαρη καλή,
μη μάς ξεχνάς, λυπήσου μας καί τότε.

Και πρόβαλε καί δόσε μας φτερά,
άόρατα φτερά κ' εύλογημένα,
γιά νά πετούμ' αίνια—δ, χαρά!—
εγώ νά θρίσκω αυτή, κ' έκε'νη έμένα

Κι' ο ένας σ' άλλου νου την άγκαλιά,
δικά σου Χερουβεϊμ κοντά σ' άστέρια,
γλυκά-γλυκά ν' αλλάζουμε φίλια,
σφιχτά-σφιχτά νά ομιλούμε τά χέρια

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

(Του Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

Μέσ' στην αίνια λαγκαδιά
ο ξυλοκόπος φτάνει
καί πιάνει καί τό πελεκάει
τό φουντωτό πλατάνι—
καί γκάπ! καί γκάπ! θαραϊά—
(θαραϊά
κι' άκούραστα χτυπάει,
καί τό θεόρατο δεντρί
σωριάζεται καί πάει.

Και τό θεόρατο δεντρί
με τά γλωρά τά φύλλα
μόνο σ' εκείνα άπόμεινε
τά σωριασμένα ξύλα—
καί παύνει από τά ξύλα του
κι' άρχίζει έναν καιρό,
κι' άρχίζει καί καρφώνει
καί σιγοτραγουδεί
κι' άρχίζει κοί' καρφώνει
μιά κούνια γιά παιδί,
μιά κάσση γιά νεκρό

Μέσ' στό λαγκαδί της ζωής
δεντρί κ' εγώ φυτρώνω,
κι' ο ξυλοκόπος ο Καιρός
με θέλει δίχως πόνο—
καί γκάπ! καί γκάπ! θαραϊά—
(θαραϊά
κι' άκούραστα χτυπάει,
καί λίγο-λίγο ή νεϊότη μου
σωριάζεται καί πάει.

Και πάει! Κι' ολοζώντανες
έλπιδες, άγνά θρέψη,
γεννάει μέσα μου ο Καιρός
κι' άποκοιμάει καί τρέφει!
καί πόθους θάφτει μέσα μου
νεκρούς ένα σωρό,
Κ' έργονται, νά! τά χρόνια
καί φεύθουν με σπουδή,
καί νοιώθω στην καρδιά μου
μιά κούνια γιά παιδί,
μιά κάσση γιά νεκρό!

είνε ;...

—Μά δεν χρειάζομαι πειά νομίζω! Είστε γιατρομένος, πιστεύω!

—'Όσο γι' αυτό, ναι, ος έδωσα τό λόγο μου... Τελείωσε!
'Αλλά τώρα ποι έργάζομαι καλά καί γρήγορα θάχω προαγωγή, έλπίζω πως... ετι... "Ω! Τζάνετ, μη μ' αφήνης!... Γιά σένα πάλεψα καί νίκησα! 'Από την πρώτη στιγμή σ' άγάπησα! 'Αυτό με βοήθησε. Κράτησέ με γιά παντοτεινό άρρωστό σου!

—'Όχι! Ρόμπερτ, δεν είσαι πειά άρρωστος κι' έπειτα οι άρρωστοί μου δεν μου γράφουν γράμματα, καί ξέρεις, θά ήθελα τόσο πολύ νά λάβω μερικά γράμματα, σαν εκείνα που έγραφεσ στη μητέρα σου... Βλέπετε, αυτά τά γράμματα άγάπησας καί μιά φωτογραφία σου που είδα...

"Όταν την άλλη μέρα ή Τζάνετ ειπε της καλή ειδησι, στή μητέρα του, ή καλή γρηούλα ειπε απλά :

—Είμαι εύτυχής γιά την έκλογή του γιουό μου! "Ηταν θαυμάσιος γιουός καί θά γίνη καλός σύζυγος!...